

The background of the cover is a detailed illustration of a woman's face and hands. She has pale skin, large blue eyes, and rosy cheeks. Her hair is a vibrant blue and styled in a way that resembles long, flowing silk strands. Her hands are clasped together in front of her chest. The overall style is soft and painterly, with a focus on texture and color.

Roses
de seda

Amor
Pomareda

Calligraf
Narrativa

Roses de seda
Amor Pomareda

Edicions Cal·lígraf
Figueres, 2021

Primera edició —
març de 2021

La publicació d'aquesta
obra ha rebut el suport
de l'Ajuntament de Llança

Ajuntament de Llança
www.llanca.cat

Publicació
Edicions Cal·lígraf, SL
Monturiol, 2, 1r 1a
17600 Figueres
Tel. (0034) 615 261 764
www.edicionscalligraf.com
info@edicionscalligraf.com

**Disseny de la col·lecció
i maquetació**
Jaime Vicente

Il·lustració de coberta
Dani Torrent

Correcció
Joan Riba

Impressió
DC PLUS, Serveis Editorials

ISBN
978-84-123050-4-3

Dipòsit legal
GI 200-2021

© **del text**
Amor Pomareda Antón

© **d'aquesta edició**
Edicions Cal·lígraf, SL

*Queda rigorosament prohibida,
sense l'autorització per escrit
dels titulars del copyright,
la reproducció parcial o
total d'aquesta obra per
qualsevol mitjà o procediment,
incloent-hi la reprografia
i el tractament informàtic.
Les infraccions d'aquests
drets es troben sotmeses a les
sancions establertes a les lleis.*

Taula

ÒBIT DE LA ROSA	11
ERÒTICA TRISTOR	21
AMOR <i>SUB ROSA</i>	29
UNA ROSA D'OLOR CEGA	37
LA VIDA EN ROSA	45
ESTIMADA ROSA D'ESPINES	53
L'OCELL CANTÀ MENTRE MORIA	61
DARRERE EL MIRALL DE JANE HI HA CHARLOTTE	67
TRÀGIC TROS DE TARONJA	75
FAREWELL TO YOU	83
MEMÒRIA DE LA MELANGIA	89
NO HO LLEGEIXIS ARA	97
LES PROTAGONISTES	103

Òbit de la rosa

M'estimes com la rosa carmesina és estimada pel pit-roig, d'un amor pueril i tendre que mai vaig saber comprendre. Cada matinada, encara no llevada l'alba, tu, pit-roig, em despertaves amb els teus cants i laments infantils: «Tinc gana», deies, «fes-me alguna cosa per menjar». Llavors, els teus ulls afligits somreien i menjaves tot cantant les lletres d'històries que t'havies inventat mentre a l'altre costat del llit només rebia la companyia del fred. L'arribada de l'hivern et desolava, els meus pètals encarnats es tancaven tremolosos mentre la neu em cobria el cos i m'empetitia. Parties lluny, cap a paisatges més calorosos, entre els braços de flors més belles i menys adolorides per la gelada hiemal que patia el meu cos. Fràgil com era, jo tossia i tossia mentre et mirava emprendre el vol, impotent. Abans de marxar, però, em cobries les espatlles amb una manta mentre, no més fort que un xiuxiueig, em demanaves perdó. Pobra rosa carmesina. Jo he estat el consol dels homes i els homes foren el meu turment.

Les flors som criatures misterioses per a vosaltres, encarnant en la nostra persona el símbol de la paradoxa: un cos aparentment fràgil i delicat, amb corbes dolces com la mel i cabells de cotó, que en conjunt amaga la nostra ferma idiosincràsia, digna de Diana la guerrera. I Diana era jo, perseguida pels teus amors amb el desig de besar els meus llavis rojos. No fou el primer cop que la rosa carmesina atrau el vol d'un ocell desencaminat. Tres intentaren convertir el meu pol·len en mel i cap aconseguí veure els veritables colors de la meva persona. Les flors desitgem l'atenció de l'espècie masculina, volem ser admirades i elogiades cavallerosament, que ens delectin amb romanticismes sempre que siguin subtils i no s'usin paraules grolleres o maltractaments abusius. Els ocells empenyadors, que corren darrere les meves faldilles i em provoquen tos i angoixes, no els puc tolerar. M'espanten i, com més afany tenen de posseir-me, menys companyia els faig.

El primer cop que em vas veure ja m'estimaves. Em vas voler ensenyar com era tocar el cel amb les ales i mirar la terra des d'allà. De la mateixa manera que un nen mira la mare per obtenir el que vol, tu em vas mirar innocentment demanant-me que et fes un petó. Jo et vaig rebutjar el primer cop, perquè no m'eres conegut, i et vaig demanar que em respectassis el dol, que, no fa gaire n'havia estimat un altre. No obstant això, no abandonares el combat. Ets un ocell noble, t'havies criat dins un bressol d'or, i sempre aconseguies els teus desitjos: sigui amb paraules dolces o amb mesures poc ortodoxes. Seguies demanant-me un petó i deies que si no te'l feia m'enfonsaries mar endins. Jo, atemorida i sorpresa, indignada i emo-

cionada, te'l vaig fer. No m'hauries pas enfonsat mar endins, però et vas aprofitar que era el meu primer vol i que estava esporuguida per apellar a les meves inseguretats i treure'm un bes dels meus rojos llavis. Començà, des d'aquell moment, per a nosaltres, un joc d'amors evasius que poc va durar.

Vaig intentar ser Dafne però em vaig convertir en Julieta i he acabat compartint el destí d'Anna Karèlina. He estat esposa i amant de molts homes. He viscut la vida del quetzal: lliure i acolorida, enmig dels boscos frondosos del meu poble natal. Què m'has fet tu, malvat, que m'has tallat les ales i jo em desespero al teu costat? Jo era un quetzal jove, ocell exòtic i mai posseït, car cap dels que m'admiraren s'endugué el meu cor. Jo era Circe, Medea i Lilith; embruixava els barons amb contes fantàstics, els feia tastar els colors del meu abric. Les meves plomes brillaven a la llum del Sol i alçava el vol lliure, lliure. Ni tiges, ni fulles verdes, ni pètals encarnats. Jo era poetessa de veu mel·lífera, una sola Xahrazad per a molts sultans. Una fada encantadora, una bruixa tendra, la pèrdua dels homes, la ràbia d'altres flors.

Mirant el teu dolç rostre vaig voler córrer ben lluny, com ho feu Dafne alguna vegada transformant-se en lloquer. Sense voler perdre les ales, sense voler renunciar a ser un quetzal, et vaig refusar la primera vegada, però no em deixares anar. Em vas besar els llavis i Dafne desaparegué juntament amb el quetzal. El vaig veure volar lluny, cap als boscos del meu estimat Salvador. La meua terra no em pogué salvar dels anhels del meu cor. Com Romeu i Julieta ens vam unir massa joves. Ara el deliri causat pels meus delits m'angoixa, com angoixà la Karè-

nina, i se m'emportarà la vida com a ella ho va fer el símbol del mascle destructor. Sota les vies, aixafada pel teu cos corpulent, sento els xiscles de la xemeneia i el soroll estrident del ferro fent espurnes. Tu t'envoles ben lluny i jo he perdut el meu quetzal. La teva ploma ens uní i la teva ploma em destruí. Em vas convertir en una formosa rosa, ben ancorada a la terra, per tal que no pogués fugir.

Quan el fred posa un setge davant les portes del teu reialme, abandones el meu costat i busques en el temps vernal una aliança. Després de mesos d'espera tornes amb la primavera i em consumeixo sentint en el teu rostre l'olor de veus de faldilles estrangeres. I l'ànima se m'opri-meix, i el dolor em sufoca. No vaig ser mai d'alta nissaga, ni tinc venes blaves, ni diamants entre els dits de les mans. Soc filla de tribus mortes; tu, hereu d'un llinatge pretèrit. Soc estrangera a la teva terra, sofrint l'estigma d'una família freda, que no em consola les penes i beneeix les teves perfídies contra mi. Ella és una rosa de tija blava i no verda, pètals rojos com els meus. Ella, a qui acaricies l'or fos i les pedres precioses que jo no tinc. Ella, que t'omple de joia i a mi em fa sofrir. M'has tallat les ales, m'has robat un petó. M'has transformat en una bella rosa, sense poder aixecar el vol, sense poder-me escapar del teu verí. De cop i volta, el pit-roig innocent, al qual vaig veure plorar un dia, s'ha tret la careta. Com una voliaina de flor en flor, enamorat de la bellesa, seduït pels petons, escalfes alcoves de jovenetes. He somiat en la meva joventut, caminant entre els boscos frondosos de la meva terra, amb afany de trobar una rosa. Quan l'havia trobada apareixies tu amb forma monstruosa i em tancaves dins el teu casal. Llavors m'adormia plorant

i, quan creia que m'havia despertat, em trobava dins el bosc, convertida en rosa.

Ai, Eros, per què em fas patir tant? On és el meu espòs, que encara no ha tornat? Ja és primavera, hauria de trobar-se amb mi, aquí, on ell m'ha deixat. Quan el cel començà a plorar pedres, quan uns ocells gegants de ferro planaren sobre seu, els barris i els carrers s'inundaren d'aigües de color ponçó. Pedres colossals, pedres mortals. I els ocells brillaven com focs artificials, d'un color groc, porpra rosat, blanc, blau, roig i negre, molt negre. Ningú n'admirava els colors ni les ensenyes, només corrien i corrien, cridaven i s'amagaven. Les abelles, per on passen, pol·linitzen les flors. Els ocells grans i negres sembren destrucció. Adeu, blau cel, impregnat de creus blanques. Què m'has fet, pit-roig malvat? M'havies portat a la teva terra, domini de la mort. A París, un esquelet blanc es passejava sobre una barca negra pel Sena mentre els més engalanats donaven la mà a una creu mal dibuixada. Tu et trobaves a la ciutat sense son, al mig de les llums i la música del xampany. Jo vaig construir un mur d'artistes per destrossar els ocells negres. Allí vaig escriure sobre aquestes experiències, tot recordant amb melancolia que aquest art ens unia a tots dos.

Vaig intentar mostrar la meva força, fer renéixer el quetzal perdut com reneix el fènix d'entre les cendres i les flames. Et vaig mostrar la meva supèrbia i la meva contumàcia. Llavors, tot s'efumà quan em vas demanar l'escalf de la meva companyia. Et vaig seguir fins a la Ciutat de les Llums. Foren els nostres últims anys de benaurança. L'amor renasqué més culminant i passional, envoltant el cuc de la gelosia dins la crisàlide de l'esperança. Però

d'allí no nasqué cap papallona, sinó una filla anomenada malastrugança.

Recordo aquelles nits en vetlla a Long Island, quan escrivies amb vehemència i només feies una pausa per llegir-me entusiasmat aquelles línies que constituïrien un dia la teva obra més cèlebre. Menjaves a deshores i em despertaves cada dues hores, però jo gaudia sent al teu costat. Tornava a reviure cada dia i cada nit els primers mesos de la nostra relació: aquell vol màgic, el nostre primer petó... No hi havia ocells negres dalt del cel que ens poguessin atemorir, ni dones boniques amb joies i diamants. Tu no te n'anaves lluny, com el pit-roig o la papallona. Tornaves a ser el meu Tonio i jo la teva Consuelo. Havíem deixat enrere la nostra vida bohèmia, envoltats d'artistes, viatjant d'un lloc a l'altre. Érem, per fi, marit i muller. De cop i volta, una nit, mentre parlaves del somriure de les estrelles, que era com el so de milers de cascavells, vaig descobrir que la meva fortuna era ser al teu costat. Els bells colors del meu estimat quetzal havien perdut transcendència. Has fet amb mi el mateix que el teu petit príncep havia fet amb la guineu: a fi d'establir un llaç tan potent que em feia única als teus ulls, vaig perdre la meva llibertat. L'ocell acolorit impossible d'atrapar s'havia transformat en una bella rosa a la qual li era impossible alçar el vol.

M'has descrit com una rosa carmesina estimada pel petit príncep, units per un amor pueril i tendre, tal com s'estimen els infants. Una rosa carmesina d'una gran bellesa i supèrbia, egoista i mentidera. Una rosa carmesina que té cura dels seus pètals, com jo tinc cura dels meus cabells negres. Cada dia la rosa feia esperar l'impacient i curiós petit príncep mentre es retocava sense pressa i,

un cop llesta, s'enorgullia de ser la font dels seus elogis. Havent esdevingut, jo, la rosa carmesina del petit príncep, em vas fer sentir única al teu món. Cap de les altres nombroses roses boniques no es podria comparar mai amb mi durant el temps que vas estar amb la teva rosa carmesina. Vas transformar el quetzal lliure en una rosa única. Una rosa carmesina imperfecta, amb espines, fràgil, orgullosa, mentidera... La teva rosa, després de tot. El llaç que ens unia era fort, fent-me patir cada cop que les teves ales no podien volar més i t'estavellaves contra el terra. Fent-me patir quan desapareixies sense dir res. Fent-me patir quan t'abraçaves a dones estrangeres. Fent-me patir quan vas marxar a la guerra. Vaig embogir al teu costat. Vaig estimar al teu costat.

Així fou com vas partir un dia ben lluny, havent ja acabat d'escriure i publicar l'últim llibre. Mai vas saber com se'n va fer, de famós. Un dia, el meu Tonio es va convertir una altra vegada en el pit-roig que m'abandonava cada hivern.

M'escrivies cartes, en què em confessaves el dolor que et produïa la mancança del meu escalf, la pèrdua de la meva companyia. Eres humanista, preocupat per la guerra que s'emportava la bellesa i la tranquil·litat de la teva terra. De la mateixa manera que el petit príncep viatjava cercant una ovella perquè es mengés els baobabs, tu viatjaves cercant una solució per frenar el conflicte en progrés. On és ara el meu Tonio? Perdut pel mar, em diuen. El rei Mides, amb afany de riquesa, va demanar a Dionís que li atorgués el do de canviar en or tot allò que tocava. La jove Consuelo de Saint-Exupéry, amb afany de llibertat, va demanar a Déu que no deixés que cap home

la dominés. El rei Mides va causar la pèrdua dels qui estimava i l'or es transformà en la seva companyia. La jove Consuelo, vídua de tres marits, havia estat la causa de la pèrdua de cadascun d'ells amb els seus petons maleïts. La llibertat, tot i que sempre fou seva, acabà esdevenint una trista soledat.

Torturada per la teva pèrdua, llegia i rellegia les teves cartes, cada paraula teva clavant-se profundament dins meu com una daga. Mirava constantment les estrelles, tot recordant les nits en les que em deies com el seu dringar et feia creure que estaven rient. Llavors, entre els milers d'estrelles que brillaven al cel, en buscava una el riure de la qual s'assemblés al teu. Però no vaig poder esperar. T'havies enfonsat mar endins com havies amenaçat de fer-ho amb mi el dia que ens vam conèixer. Havia descobert, amb la teva absència, que Consuelo Suncín, una dona lliure i sense cap compromís, havia quedat tapada per l'ombra de la comtessa de Saint-Exupéry, vídua de tres esposos.

Durant aquells primers mesos, quan el pesar va ser més greu, vaig viure, o potser somniar, una experiència surrealista: havent la lluna pàl·lida escorxat el seu marit com feia cada tarda i escampant-se la seva sang per tot l'orbe celeste, vaig creure que des de la finestra veia el paisatge de la meva Armenia salvadorenca natal amb els seus volcans i boscos frondosos. Sorgint d'entre el cor d'aquell paisatge melancòlic, un quetzal acolorit de gran bellesa va volar cap a mi. Em va voler besar la mà, però jo la hi vaig retirar. Llavors quetzal i Armenia desaparegueren i de sobte em vaig trobar, un cop més, als Estats Units, amb el vel de vídua de la lluna estès i les estrelles brillant al cel.

Vaig tornar a França, Tonio. He seguit esperant el teu retorn. Cada dia dibuixava i esculpia el teu rostre per no oblidar mai el teu somriure i poder així trobar-te entre les estrelles cada nit. Els diumenges al matí t'escrivia cartes i a la nit lamentava la teva absència. Ja no soc la jove Consuelo que vas conèixer, el quetzal lliure i acolorit, ni tampoc la bella rosa d'espines en la qual em vas convertir. Soc una muntanya nevada, resistint els vents d'hivern. Fa molts anys em vas dir: «Quines mans més petites, semblen mans d'infant. Dona-me-les per sempre»; i te las vaig donar. També em vas dir que et donés el meu mocador per escriure com la rosa d'espines del petit príncep es convertiria en una princesa. Avui he decidit donar-te'l, veure't per fi. Avui, que ja no pots escriure, escriuré jo el desenllaç de la rosa: com després d'esperar el pit-roig malvat durant trenta-cinc primaveres finalment s'ha pansit.